

Arrest

nr. 106 293 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 19 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 12 december 2011 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd aangevuld op 29 juni 2012.

1.2. Op 19 juli 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, zij werkbereid zijn en diverse cursussen gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de aangehaalde aanvraag art. 9ter betreft: deze werd afgesloten op 04.06.2012.

Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.01.2009, waarbij een bijlage 26quater werd afgeleverd daar Griekenland verantwoordelijk was voor de asielaanvraag. De tweede asielaanvraag werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten op 20.04.2011 met de beslissing: ‘weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire beschermingsstatus’. Een derde asielaanvraag werd op 23.08.2011 niet in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer vier maanden voor de eerste, ongeveer acht maanden voor de tweede en enkele dagen voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen vrezen het slachtoffer te worden van de onveilige situatie in Afghanistan indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor een onveilige situatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Hiermee leveren betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar diverse rapporten; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de

Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben om te kunnen overleven of op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de afstand tussen betrokkenen en hun advocaat betreft: zij tonen niet aan dat zijn geen gebruik kunnen maken van de moderne communicatiediensten (e-mail, fax, briefwisseling) om het contact in stand te houden. (...)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

“Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 3). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Gelet op het bovengaande kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat de criteria van deze instructie niet meer kunnen toegepast worden. Immers, de opgegeven motivering is niet in overeenstemming met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in!

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en dan meer in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering en sterke integratie in België.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt door de verwerende partij echter te strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omliggende kader van de instructies vallen.

Duurzame lokale verankering en integratie

De verzoekende partijen zijn op 17 september 2008 in België toegekomen. De verzoekende partijen hebben op heden langdurig ononderbroken verblijf van meer dan vier jaar.

Gelet op het lange verblijf van de verzoekende partijen hier in België kan gesteld worden dat de verzoekende partijen snel vertrouwd zijn geworden met de Westerse cultuur.

Gedurende het lange verblijf alhier hebben verzoekende partijen zich uitstekend geïntegreerd. Dit blijkt trouwens ook uit de regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen waarbij heel wat bewijzen van

de integratie van de verzoekende partijen werden voorgelegd. Ten gevolge van het volgen van Nederlandse taallessen spreken de verzoekende partijen al een aardig mondje Nederlands. De studie van de Nederlandse taal als tweede taal getuigt van een sterke integratie in de Belgische maatschappij. Bovendien hebben de verzoekende partijen hier in België reeds een uitgebreide vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

De verzoekende partijen hebben een grote wil om zich aan te passen aan de Vlaamse cultuur en zijn intussen, door het jarenlange verblijf in België, reeds vertrouwd met alle diensten en voorzieningen die onze samenleving biedt.

In casu dient vastgesteld te worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet op haar waarde wordt beoordeeld. Immers, de positie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België.

Zoals reeds hierboven aangehaald verblijven de verzoekende partijen al meer dan vier jaar onafgebroken in België. In het land van herkomst hebben de verzoekende partij heel veel problemen gekend. In die vier jaar hier in België zijn de verzoekende partijen er eindelijk in geslaagd een leven op te bouwen en hebben zij terug wat hoop in de toekomst.

Het is ontoelaatbaar dat de verzoekende partijen, samen met hun drie minderjarige kinderen, opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich moeten laten teneinde tijdelijk naar hun land van herkomst terug te keren in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.

- Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, niet kadert in het mooi omliggende kader van de regeringsinstructies.

Het kan echter evenmin ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partijen wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

De specifieke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheden dienen aangetoond te worden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat als criterium voor de ontvankelijkheid van de aanvraag, het bestaan van buitengewone omstandigheden zoals hierboven gedeut werd. Deze wetsbepaling bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aanvragen om verblijfsmachtiging, die geval per geval dienen te worden bekeken.

2.5. De ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging vereist conform het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de

aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf wordt ingediend. Slechts indien er buitengewone omstandigheden zijn, zal nagegaan worden of de aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is. Zoniet wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Verwerende partij vermag niet een vrijstelling te verlenen van de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.6. Verzoekers kunnen niet dienstig noch rechtstreeks noch onrechtstreeks verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) aangezien de Raad niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien hun aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, hun aanvraag ook onontvankelijk is. Evenmin kunnen verzoekers de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing nog zou motiveren aangaande de instructie van 19 juli 2009. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er bestaat geen gelijkheid in onwettigheid.

2.7. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift waarin verklaringen worden weergegeven van zowel het kabinet van de staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de instructie van 19 juli 2009 en de gehanteerde praktijk in dit kader kan geen afbreuk doen aan het gestelde in de punten 2.5. en 2.6.

2.8. Verzoekers tonen met hun betoog waarin ze hun integratie benadrukken niet aan dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op kennelijke onredelijke wijze of strijdig met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld.

Het eerste middel is, zo al onontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpen verzoekers op, *“Schending van het belang van het kind: Schending van artikel 24 van de Grondwet; Schending van artikel 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind; Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur; Schending van zorgvuldigheidsplicht”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“Belang van het kind—schoolgaand kind

Zoals reeds hierboven aangehaald en uitgebreid aangehaald in de regularisatieaanvraag gaan de kinderen van de verzoekende partijen naar school.

De verzoekende partijen verplichten om in hun land van herkomst de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen is in strijd met het belang van het kind. De verzoekende partijen terugsturen zou immers betekenen dat de kinderen het lopende schooljaar zouden moeten stopzetten, waardoor zij geconfronteerd zullen worden met een niet in te halen achterstand.

De kinderen van de verzoekende partijen zijn in volle ontwikkeling en beleven momenteel de belangrijkste jaren van hun bestaan. Zij zullen net zoals de verzoekende partijen, een levenslange band met België hebben.

Het behoeft bovendien geen betoog dat de jeugdijaren primordiaal zijn voor de ontwikkeling van de kinderen. Een stabiele situatie, waarbij de ouders in een stabiele leefwereld instaan voor de opvoeding van de kinderen, heeft zijn weerslag op de verdere evenwichtige ontplooiing van de kinderen.

De lessen die aan de kinderen van de verzoekende partijen worden gegeven zijn in het Nederlands, waardoor ook zij op een jonge leeftijd de Nederlandse taal aangeleerd krijgt. Dit is zeer essentieel voor de ontwikkeling van de kinderen van de verzoekende partijen. Het is voor de verzoekende partijen onmenselijk, zo niet onmogelijk, om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar hun aanvraag in te dienen. Niet alleen zouden zij daar les krijgen in een andere taal, maar zullen zij ook hier in België de opgestarte schoolopleiding niet meer kunnen voltooien, met als gevolg dat de kinderen van de verzoekende partijen zich niet ten volle intellectueel kunnen ontwikkelen.

Het fundamenteel en grondwettelijk recht (artikel 24§3 G.W.) dat de kinderen in België genieten om onderwijs te krijgen, weegt ook hier zwaarder door dan de toepassing van de plicht om naar het land van herkomst terug te keren om de aanvraag ginder in te dienen.

Bovendien is het recht op onderwijs overeenkomstig artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind een fundamenteel kinderrecht. Artikel 29 van hetzelfde Verdrag waarborgt kwaliteitsvol onderwijs. Dit betekent dat in alle maatregelen en organisatie van het onderwijs het belang van het kind centraal moet staan.

Dergelijke garanties kunnen niet gegeven worden als de verzoekende partijen van de ene op de andere dag naar hun land van herkomst dienen terug te keren.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

De toelichting bij oud artikel 9 lid 3 (huidig artikel 9 bis) van de Vreemdelingenwet bepaald dat een machtiging tot verblijf toegekend kan worden in geval van een prangende humanitaire situatie, en geeft hiervoor de volgende omschrijving :

“Het betreft hier een aantal situaties waarbij de wetgever niet uitdrukkelijk voorzien heeft in een verblijfsrecht doch waarbij de toekenning van een verblijfstatus zich in een individueel geval toch opdringt. ”

(Toelichting betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, <http://www.vmc.be/uDloadedFiles/Vreemdelingenrecht/Wegwijs/verblijfsstatuten/Humanitair/07122006.pdf>)

De redenering van de verwerende partij dat “het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden” (stuk 1) is onaanvaardbaar en in strijd met het belang van het kind! Het is immers ontoelaatbaar dat de scholing van het minderjarige dochtertje van de verzoekende partijen, door de beslissing van de verwerende partij, onderbroken zal worden!

Een dergelijke werkmethode van de verwerende partij schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.10. Verzoekers benadrukken het belang van hun kinderen bij het voltooien van het lopend schooljaar en hun schoolopleiding, maar ze gaan er volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing dienaangaande oordeelt, *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Verzoekers brengen hiertegen niets anders in dan het uiten van hun ongenoegen aangaande deze beoordeling. Zij achten het van belang dat hun kinderen in België hun schoolparcours doorlopen maar hiermee tonen zij niet aan dat de gedane beoordeling door de verwerende partij strijdig is met de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen. Voorts wijst de Raad erop dat het in het verzoekschrift omschreven belang van de kinderen slechts op de helling komt te staan bij een verwijderingsmaatregel, waarvan ook verzoekers gewag maken in hun verzoekschrift. Mocht zulke maatregel al getroffen zijn, vormt dit alleszins niet het voorwerp van onderhavige betwisting. Alleszins staat het verzoekers vrij om in geval van uitgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de verlenging van de uitvoerings-termijn aan te vragen om de kinderen toe te laten het lopend schooljaar te beëindigen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA